

μέχρι τούδε δι' ἐντίμου ἐργασίας ζῆ πένης, ἂν καὶ ἤδου-
νατο δι' ἀχρείας ἐργασίας νὰ εὐημερῇ.

Δὲν ἀποτεινόμεθα διὰ τοιαῦτα κοινωνικὰ ὄργανα τῶν ἀρ-
χῶν, διὰ τοιαύτας ἀτιμωρήτους ἐκ μέρους τῶν ἐξυβρίσεις,
οὔτε εἰς τὴν Κυβέρνησιν, οὔτε εἰς τὸν Εἰσαγγελέα· προ-
σκαλοῦμεν μόνον τὸν φιλελεύθερον συντάκτην τοῦ Αἰῶνος
νὰ παύσῃ μολύνων τὰς στήλας του μὲ τοιαῦτα ἀποχω-
ρήματα ἐπισήμου ῥυπαρογραφίας.

Ὡς τώρα ἐνομιζομεν τοὺς Γερμανοὺς μόνους ματιώδεις
διὰ τοὺς τίτλους τῶν· ὁ κ. Κλάδος, μεταξύ ἄλλων μα-
κρῶν του, εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο Γερμανός.

Ἀντιγράφομεν τὸν τίτλον μὲ τὸν ὅποιον ὑπογράφεται
ὡς Ἐφορος τοῦ Νεκροταφείου.

Κρατήσατε τὴν ἀναπνοὴν σας :

«Ὁ ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀποκομῆς τῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς
ὀρειοκοιμητῶν τομίμων ἔφορος»

Γεώργιος Ι. Κλάδος.

Ἦσαν τὴν ἐποχὴν νὰ καταδιώξουν τοὺς καθυστεροῦν-
τας ἐπιστράτους. Ἀπάνω σ' τῆς δουλειαῖς τῶν, ἀπάνω
στά σταφύλια τῶν, ἀπάνω σ' τοὺς μούστους, ἀπάνω σ' τὴν
ἐσοδεία! Καὶ μεθυσμένους ἴσως! Ὀλίγην ὑπομονήν, κύ-
ριε Τρικούπη! Θέλετε νὰ σὰς ταράττῃ κανεὶς ἀπάνω
σ' τὸ τσαῖ σας;

Πρὸ τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Τσίλλερ, εἰς μαθητῆς τοῦ πο-
λυτεχνείου, περιγράφων ἐν τόξον διὰ τῶν δακτύλων του:

— Αὐτὸ εἶναι ἐλεεινόν!

— Γιατί εἶναι ἐλεεινόν; τὸν ἐρωτᾷ εἰς.

— Διότι εἶναι ἐλεεινόν.

— Κ' ἐγὼ σὲ λέγω ποῦ εἶναι περίφημον. Καὶ τώρα
ῥώτησέ με γιατί, νὰ σοῦ πῶ: διότι εἶναι περίφημον.

Ἑπταετῆς παῖς παρουσιάζεται εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

— Κύριε, θέλω νὰ δῶ τὸ σχεδίου.

— Ἀρχιτέκτων εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ μειδιῶν εἰς μεγάλως.

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ γίνω.

ΤΙ ΝΕΑ;

Τί νέα, κύριοί μου; . . . ἅ! τίποτα ὡς τώρα·

τὸ ζήτημα ἐλύθη καὶ πάει ἄπο καλὸ,

τὸ Ἐθνικὸν τὸ Πνεῦμα μαλλόνει μὲ τὴν ὄρα,

καὶ μᾶς χαλοῦν μὲ ἄρθρα σπουδαῖα τὸ μυαλό.

Ἄς φαγωθοῦν, ἄς γράφῃ καθένας ὅ,τι θέλει,

γὰρ Πνεύματα καὶ ὄραις καθόλου δὲν μᾶς μέλλει.

Τί νέα, κύριοί μου; ἅ! τίποτε καινούρια!

καθεὶς εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του,
καὶ μόνον εἰς τοὺς Στύλους ἀπ' τὴν πολλή του φούρια
ἔπεσ' ὁ Κορσονάκος ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμπουλβάρης,
τί διάβολο τοῦ ἦλθε νὰ γίνῃ καββαλάρης;

Ἀφοῦ τὸν καββαλάρη δὲν ἔμαθε νὰ κἀνῃ,
ἄς λείψῃ ἡ καββάλα καὶ ἡ τόση ἵπποσύνη,
καὶ ἂν δὲν ἔμπορῇ τοὺς κλέφτες πεζὸς νὰ συλλαμβάνῃ,
λυτοὺς καὶ ἐλευθέρους παντοῦ ἄς τοὺς ἀφίη.

Εἰς τὸ Δελτίον μόνο κάθε κλεψιὰ νὰ μπαίη,
καὶ θάμαστε γὰρ τοῦτο καθυποχρεωμένοι.

Τί νέα, κύριοί μου; . . . δὲν ἔμαθα κανένα·
αἱ τρυφερὰί μας φίλαι, Βλογιὰ καὶ Διφθερίτις,
τοῦ Ἄστεως τὰ ῥόδα θερίζουν ὀλοένα,
καὶ ἐφάνη κοντὰ ἑστᾶλλα καὶ ἕνας μακρὸς κομήτης.
Κι' ὁ Δήμαρχος ὁ Πρίγκηψ μὲ ὄλη του τὴ γνώσι
δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ καὶ πῶς νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Τὸ φανικὸν ὄξύ του δὲν μᾶς κτυπᾷ ἑστῆ μύτη;
γὰρ κάθε συνδημότη δὲν κάνει ὅ,τι πρέπει;
καὶ αὐτὸς ἑστὸ θάνατό μας παθαίνεται καὶ φρίττει,
καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει μὲ τί καὶ μᾶς βλέπει.
Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ; καὶ πρίγκηψ ἐὼν ἦναι,
ἔμπορῶν χωρὶς ἀρρώστια νὰ μείνουν αἱ Ἀθηναί;

Αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι μεψίμοιροι εἰς ὄλα·
ζητοῦν κοντὰ εἰς τᾶλλα καὶ ἀθάνατοι νὰ μένουν,
καὶ ἂν κανεὶς ἀφήσῃ παληόγερος τὰ κῶλα,
ἑστὴ ῥάχη τῶν ἀρχόντων ἀμέσως ξεθυμαίνουν.
Οἱ ἀρχοντες, θαρροῦνε, μολύνουν τὸν ἀέρα,
καὶ ὅλες τῆς ἀρρώστιας μᾶς φέρνουν ἐδῶ πέρα.

Τί νέα, κύριοί μου; . . . ὀλίγη μόνον βρωμα,
καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καμπόσοι νεοσκαμμένοι λάκκοι·
τί ἄρωμα ἑστὴ μύτη, τί ἡδονὴ ἑστὸ στόμα!
ἐγὼ θαρρῶ καὶ ἡ λέρα πῶς ὠφελεῖ λιγάκι.

Καθαριότης, πλοῦτος, σκουπίδια καὶ Μπουρδούσης,
ἰδοῦ ἡ ἀρμονία μεγάλης πρωτευούσης.

Ἄν λείψῃ καὶ ἡ βρωμα, γὰρ τί θὰ λέμε τότε;
δὲν θὰ γεννοῦνται πάντα ζητήματα συνόρων·
πρέπει αὐτὴ νὰ μένῃ, καλοὶ μου συνδημῶται,
καὶ μάλιστα γὰρ τούτη νὰ δίδετε καὶ φόρον.
Ἔσεῖς μονάχα φθάνει νὰ ἔχετε νὰ λέτε,
καὶ ἐλεύθερη ἐκείνη ἐμπρὸς σας ἄς κυλιέται.

Souris.